

Alfred Jensen: Jeg har ved tidligere lejligheder på min gruppes vegne vendt mig mod en præmiering af opsparing. Jeg har gjort det, fordi jeg finder, at det er lidet rimeligt og lidet hensigtsmæssigt, at en gruppe medborgere, der er relativt godt stillet, får en præmie, som må betales af andre medborgere, som kan være stillet langt ugunstigere, så *de* ikke har mulighed for at foretage opsparing efter de regler, der gælder for at opnå præmiering. Det er jo en kendt sag, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen sagde, at adskillige medborgere er nødt til at spare op, fordi deres forhold faktisk tvinger dem til det; men den opsparing foregår på en helt anden måde, så disse sparere vil ikke kunne få del i præmieringen. Der er andre, som er stedt i sådanne forhold, har en sådan tilværelse og sådanne indkomster, at opsparing ikke er mulig; de vil heller ikke få nogen andel i de goder, der her gives. Det forekommer os urimeligt, og derfor har vi vendt os imod dette lovforslag. Nej, vil man fremme opsparingen, så er det andre felter, der skal sættes ind på, så må man gøre pengene værdifaste, så må man ændre i den sociale lovgivning — det er her, det batter noget; på den måde vil man kunne hjælpe langt flere, end man gør ved en foranstaltning som den, vi her behandler.

Jeg har bemærket mig den velvilje, som finansministerens lovforslag har mødt fra de konservatives og fra venstres side. Jeg kunne være lige så venlig og spørge den højtærede finansminister, om ikke det giver ham anledning til eftertanke, at han netop fra den side får så varm tilslutning til sit lovforslag.

Oluf Pedersen: Loven om præmiering af opsparing, som her foreslås forlænget i en noget ændret og forringet skikkelse, blev jo gennemført som en hastelov i efteråret 1954. Mærkeligt nok blev den gennemført som en hastelov, for spørgsmålet havde jo været genstand for en grundig behandling og fordømmelse i et udvalg, som den nuværende højtærede statsminister i sin tid som finansminister havde nedsat; det var den 14. juli 1950.

Ved lovforslagets behandling i 1954 beklagede jeg dets fremsættelse, og i dag beklager jeg endnu mere, at loven nu foreslås forlænget, uden at den højtærede

finansminister har givet nogen som helst begrundelse herfor, og uden at der gives oplysning om, hvorledes loven har virket. At forlænge denne lov, der er gennemført som en forsøgslov, er så meget mere urimeligt, som der ikke — det indrømmes fra alle sider — er fremkommet noget, der begrundes det.

Jeg har selv været nødt til at foretage visse undersøgelser med hensyn til lovens virkning, og efter denne undersøgelse står det for mig sådan, at man kun kan foreslå loven forlænget udfra ukendskab til, hvordan den har virket. Nu er det jo ikke sådan, at disse virkninger har været uforudsete, tværtimod. Det blev påpeget i det nævnte udvalg af tre politiske partiers repræsentanter, nemlig af repræsentanterne for socialdemokratiet, retsforbundet og kommunisterne. I betænkningen, som udvalget afgav den 1. maj 1952, gjorde retsforbundets repræsentant, hr. Hans Hansen (Rørby), gældende: 1) en opfordring til opsparing ved midler, som andre skal betale, strider mod ret og rimelighed, 2) det kan ikke være statens opgave at tage fra den ene borger og give til den anden, og det er en besynderlig tanke, at den, som på grund af stor familie, sygdom o. lign. ikke er i stand til at spare op, skal betale præmie til den, som er bedre stillet, og som har været i stand til at spare op, 3) en præmieringsordning har desuden den fejl at være umulig at kontrollere, idet opsparing kan skyldes realisation af aktiver, medens modsat opsparing; der anbringes i aktiver, ikke præmieres, uden at de belånes, hvad der ikke er nogen særlig grund til. Endelig hævdede hr. Hans Hansen (Rørby), at selvom præmieringen gav større indskud i pengeinstitutterne, ville det antagelig kun bevirke en tilsvarende nedgang i den mere naturlige investering på frit initiativ og for egne midler.

Disse betragtninger forekommer mig indlysende rigtige, og tilsvarende betragtninger er da også — i endnu stærkere form — fremført og motiveret af socialdemokratiets repræsentant i udvalget, det ærede medlem hr. Kai Jensen. Det ærede medlem gav i betænkningen sin motivering for den socialdemokratiske modstand mod en sådan lovgivning, idet han udtalte, at der godt kunne foreligge en situation, måske